

Projectmatige aanpak Belastingdienst

Mw. mr. M.H. de Borst LL.M.

In oktober 2000 kreeg de FIOD-ECD in het kader van een spontane uitwisseling van gegevens een pakket afdrucken van microfiches toegezonden door de Belgische autoriteiten. Deze afdrucken hadden betrekking op meer dan 6.000 rekeningen bij de KB Lux. De grote hoeveelheid rekeningen gaf aanleiding de verwerking van de gegevens en de benadering van de betrokken belastingplichtigen op een georganiseerde, projectmatige wijze aan te pakken. Het rekeningenproject vormde daarmee het eerste project van de Belastingdienst. Inmiddels zijn vele projecten gevolgd. Te noemen vallen onder meer het project buitenlands vermogen, het project Rene van den Berg, het project Bank Zonder Naam (Van Lanschot) en het optieproject. Maar ook in de wijze waarop controle en toezicht wordt uitgeoefend, valt steeds meer een projectmatige, bijvoorbeeld branchegerichte, aanpak te onderkennen. Dit blijkt onder meer uit het feit dat horizontaal toezicht vaak branchegericht is ingesteld. Voor de prostitutiebranche is zelfs een eigen wettelijke regeling in het leven geroepen.¹

In dit artikel zal ik ingaan op de mogelijkheid die een projectmatige aanpak biedt om kennis en ervaringen te bundelen en af te stemmen. Daarbij zal ik aandacht besteden aan het feit dat voor de Belastingdienst aanvankelijk de mogelijkheid bestond om invloed uit te oefenen op welke zaken eerst en welke zaken later in behandeling werden genomen. Voorts zal ik ingaan op rechtsvragen die een specifiek karakter spelen bij een projectmatige aanpak, te weten de op de zaak betrekking hebbende stukken en het gelijkheidsbeginsel. Ik zal afsluiten met een conclusie over de wijze waarop een projectmatige aanpak naar mijn mening dient te worden vormgegeven.

1. Projectmatige werkwijze: bundeling en afstemming

Projectmatige aanpak biedt de Belastingdienst de mogelijkheid om meerdere belastingplichtigen die in min of meer dezelfde situatie verkeren op dezelfde manier te benaderen en de afhandeling van de fiscale verplichtingen af te stemmen. Binnen de Belastingdienst richt een beperkte groep van personen, 'de Projectleiding', zich op een project. De projectleiding bepaalt in grote mate wanneer welke stap in het project wordt gezet en op welke wijze rechtsvragen worden beantwoord. Zo wordt vooraf in een draaiboek/plan van aanpak voorgeschreven hoe in welke situatie dient te worden gehandeld. Gedurende het project kunnen nieuwsbrieven en/of zoeklichten worden opgesteld en intern verspreid onder de betrokken inspecteurs teneinde ervaringen en resultaten uit te wisselen. In voorkomende gevallen wordt een contactinspecteur aangesteld. Een contactinspecteur ver-

vult een coördinerende en ondersteunende rol voor lokale inspecteurs binnen een bepaalde branche of groep belastingplichtigen. Op deze wijze wordt optimaal gebruikgemaakt van verkregen kennis en ervaringen binnen een project en kan gelijke behandeling zo veel mogelijk worden gewaarborgd. (Rechts)vragen kunnen worden gebundeld, waardoor kostenbesparend en efficiënt kan worden opgetreden.

Een mogelijk nadeel van een projectmatige aanpak schuilt in het gevaar dat niet langer wordt voldaan aan het vereiste van art. 10:3 Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) om in een eventuele bezwaarfase een heroverweging te laten plaatsvinden door een andere inspecteur dan de inspecteur die betrokken is geweest bij de aanslagregeling. Nu zowel de aanslagregelende fase als de bezwaarfase in grote mate worden gedirigeerd door de aangestelde projectleiding of de contactinspecteur, rijst de vraag of nog langer sprake is van een andere inspecteur.

Voorts leidt een projectmatige aanpak er geregeld toe dat individuele feiten en omstandigheden onvoldoende in acht worden genomen. Inspecteurs voelen zich soms gedwongen uitvoering te geven aan opdrachten van de projectleiding zonder onderzoek te doen naar de gerechtigdheid daarvan ten aanzien van een concrete belastingplichtige. In de praktijk blijkt de inspecteur soms zelfs in het geheel geen kennis te nemen van het dossier van een belastingplichtige en zonder meer over te gaan tot het opleggen van (forse) aanslagen en boeten. Dit is onder meer het gevolg van het feit dat voor de berekening van de verschuldigde belasting niet

zelden gebruik wordt gemaakt van een rekenmodel waarin in beginsel geen rekening wordt gehouden met heffingsvrije sommen en heffingskortingen. Het 'projectmatig' opleggen van boeten kan om die reden op gespannen voet staan met het vereiste dat bestraffing maatwerk dient te zijn, afgestemd op de persoon van de dader en de ernst van het feit.²

Tevens blijkt deze 'massaproductie' nogal eens tot onzorgvuldigheden te leiden bij het vaststellen van de aanslag en bij de invordering daarvan. Opvallend is het grote aantal aanmaningen en dwangbevelen dat ten onrechte wordt verzonden aan betrokkenen in een project.

Daarbij komt dat voor belastingplichtigen er minder mogelijkheden zijn om kennis en ervaringen uit te wisselen en te bundelen. Wie de andere betrokkenen in het project zijn, is doorgaans niet bekend. Binnen een branche of groep belastingplichtigen is samenwerking niet altijd mogelijk, omdat daarmee bedrijfsgevoelige informatie met de concurrent moet worden prijsgegeven. Hooguit staat een ingeschakelde gemachtigde verscheidene betrokkenen bij. Echter, een gemachtigde kan slechts in beperkte mate ervaringen ten aanzien van de ene cliënt gebruiken in een procedure van een andere cliënt vanwege zijn geheimhoudingsverplichting. Uitwisseling en bundeling van kennis en ervaring is voor belastingplichtigen dientengevolge veelal beperkt tot gepubliceerde jurisprudentie en (wetenschappelijke) publicaties.

Soms biedt de gewezen jurisprudentie reeds voldoende duidelijkheid over een gerezen rechtsvraag. In andere gevallen kan soms middels een vaststellingsovereenkomst aansluiting worden gezocht bij gepubliceerde zaken die reeds in een verder gevorderd stadium van de procedure zijn. Aldus kan als het ware worden meegeprofiteerd van de beslissing van de rechter in een andere zaak.

De belastingplichtige dient zich echter te realiseren dat bij 'meeliften' geen invloed kan worden uitgeoefend op de inhoud van het gevoerde verweer in de zaak waarvan men zich afhankelijk maakt. De inspecteur kan dat wel via de projectleiding of de contactinspecteur. Bovendien is het nog maar de vraag of op die wijze alle geschilpunten voldoende worden beslecht. Soms blijken alsnog de individuele feiten en omstandigheden doorslaggevend. Alsdan heeft het meeliften slechts tot een vertraging in het totale verloop van de procedure geleid.

Al met al lijken de voordelen van de projectmatige aanpak toch vooral bij de Belastingdienst te liggen. Desalniettemin kan een dergelijke aanpak ook voor de belastingplichtige tot efficiency en kostenbesparing leiden. De belastingplichtige dient bij een projectmatige aanpak echter te waken dat zijn individuele belangen voldoende in acht worden genomen.

2. Sturing verloop project door de Belastingdienst

Ten tijde van de eerste projecten bij de Belastingdienst werd bewust gekozen welke zaken als eerste in behandeling werden genomen. Niet uitgesloten kan worden dat het uiteindelijke resultaat van het project door deze handelwijze is beïnvloed.

Zo is er in het rekeningenproject bewust voor gekozen om eerst een aantal zaken voor de rechter te brengen van belastingplichtigen die hadden toegegeven over (een) bankrekening(en) te beschikken bij de KB Lux ('bekenners').³ De overige zaken werden – veelal tegen de uitdrukkelijke wens van de belastingplichtigen in – aangehouden. Tegen de tijd dat deze zaken voor de rechter kwamen, was er inmiddels sprake van een uitgebreide jurisprudentie waarin de opgelegde (navorderings)aanslagen bij de 'bekenners' geheel of gedeeltelijk in stand waren gelaten. Over de vraag hoe de rechter bij 'weigeraars' en 'ontkenners' zonder deze jurisprudentie zou hebben geoordeeld over vraagstukken als de betrouwbaarheid van de identificatiemethode, valt thans slechts te gissen.

De mogelijkheden om bepaalde zaken aan te houden teneinde andere zaken eerst voor de rechter te brengen, zijn de laatste jaren beperkt. Vooreerst brengen de arresten van de Hoge Raad van 26 februari 2010⁴ met zich mee dat de Belastingdienst niet onbeperkt en zonder enig risico zaken kan aanhouden teneinde deze projectmatig af te doen.

Uit deze arresten blijkt dat de toepassing van de verlengde navorderingstermijn ex art. 16, lid 4, AWR in strijd komt met het evenredigheidsbeginsel indien de navorderingsaanslagen niet met voldoende voortvarendheid worden opgelegd. Het valt te betwijfelen of een navorderingsaanslag tijdig is opgelegd – en derhalve in stand zal blijven – indien eerst wordt gewacht op de uitkomst van een gerechtelijke procedure in (een) andere za(a)k(en).

Voorts is de maximale termijn waarbinnen de inspecteur uitspraak op bezwaar dient te doen, teruggebracht van twee jaren tot twaalf weken. Daarenboven heeft de belastingplichtige met de inwerkingtreding van de Wet dwangsom en beroep bij niet tijdig beslissen⁵ meer mogelijkheden gekregen om een tijdige beslissing op het bezwaar af te dwingen.

Met voorgaande ontwikkelingen lijkt de mogelijkheid voor de Belastingdienst om sturing te geven aan het verloop van een project in vergaande mate teruggebracht.

3. Op de zaak betrekking hebbende stukken

Op grond van art. 7:4 en 8:42 Awb is de inspecteur gehouden alle op de zaak betrekking hebbende stukken in het geding te brengen. In vrijwel alle zaken binnen projecten waarin wordt geprocedeerd, rijst de vraag of en in hoeverre

Projectmatige aanpak Belastingdienst

stukken die zijn opgesteld in het kader van een project dienen te worden overgelegd.

In zijn arresten van 25 april 2008 oordeelde de Hoge Raad dat:

3.5.2. artikel 8:42 Awb (dient, toevoeging MdB) aldus te worden uitgelegd dat, behoudens gevallen van gerechtvaardigde weigering op grond van artikel 8:29 Awb en uitzonderingsgevallen als misbruik van procesrecht, tegemoet dient te worden gekomen aan een verzoek van de belanghebbende tot overlegging van een bepaald stuk indien deze voldoende gemotiveerd heeft gesteld dat het stuk van enig belang kan zijn (geweest) voor de besluitvorming in zijn zaak.⁶

Tot de op de zaak betrekking hebbende stukken behoren ook stukken die het standpunt van het bestuursorgaan ontkrachten, ongeacht of de belastingplichtige een direct belang heeft bij kennisneming en los van de vraag wie de bewijslast draagt.⁷ De strekking van art. 8:42 Awb is om de belastingplichtige in staat te stellen kennis te nemen van alle – mogelijk – relevante feiten, belangenafwegingen en beleidsvoering die zijn zaak – kunnen – betreffen en aldus mede om kennisongelijkheid te compenseren.⁸

Ten aanzien van de in het kader van een project opgestelde draaiboeken en nieuwsbrieven luidde de conclusie van de Hoge Raad dat de belanghebbende voldoende gemotiveerd had gesteld dat de stukken van enig belang kunnen zijn (geweest) voor de besluitvorming in zijn zaak. De belanghebbende had aangevoerd dat deze stukken door verschillende feitenrechtters in vergelijkbare gevallen zijn aange-merkt als op de zaak betrekking hebbende stukken, onder meer omdat het draaiboek feitelijke informatie bevat waarop de Belastingdienst zich bij het opleggen van de aanslag en de boete heeft gebaseerd.⁹

Indien een belastingplichtige meent dat een stuk op zijn zaak betrekking heeft of kan hebben, dient hij zijn stellingen dienaangaande derhalve te onderbouwen. Daarentegen behoeft een belastingplichtige niet te bewijzen dat het stuk ook daadwerkelijk op zijn zaak betrekking heeft. Dat zou immers bij gebrek aan kennis van de inhoud van het stuk een onmogelijke opgave zijn. Om diezelfde reden kan de inspecteur de verplichting het stuk te overleggen niet betwisten met de enkele stelling dat het stuk niet op de zaak betrekking heeft. Indien een belastingplichtige aannemelijk maakt dat een stuk van enig belang kan zijn, dan wordt het stuk in zijn geheel aangemerkt als een op de zaak betrek-kend hebbend stuk en dient het door de inspecteur te worden verstrekt. Slechts indien en voor zover sprake is van een gewichtige reden in de zin van art. 8:29 Awb en/of misbruik van procesrecht, behoeft het stuk niet te worden verstrekt.

De beoordeling of sprake is van een gewichtige reden vindt per passage plaats. De ondergrens voor een gewichtige reden wordt gevormd door de Wet openbaarheid van

bestuur. Indien op grond van die wet een verplichting tot openbaarmaking bestaat, kan geen sprake zijn van een gewichtige reden. Indien een gewichtige reden aanwezig is, mag zulks blijkens de wetsgeschiedenis niet ten nadele van de belastingplichtige werken.¹⁰ Indien en voor zover belanghebbende door de geheimhouding in zijn bewijspositie wordt geschaad, dient hij daarvoor te worden gecompenseerd.

Gewichtige redenen worden onder meer gevormd door privacy, effectieve controle en/of controlestrategie, persoonlijke beleidsopvattingen en intern beraad. Indien mogelijk kan de geheimhouding tot een minimum worden beperkt door anonimiseren op een wijze waarbij de personen individualiseerbaar zijn, bijvoorbeeld met de aanduiding 'NN' gevolgd door een cijfer.¹¹

De scheidslijn tussen controlestrategie en beleid is echter niet altijd even scherp te trekken. Dit komt onder meer doordat het in draaiboeken geformuleerde beleid voor een deel is toegespitst op de verwachte verschillende procesposities die door belastingplichtigen zullen worden gekozen. Indien zulks het geval is, zal per passage dienen te worden beoordeeld of het belang bij geheimhouding voldoende gewichtig is.

Een andere reden om niet tot verstrekking van de op de zaak betrekking hebbende stukken over te gaan wordt, zoals vermeld, gevormd door misbruik van procesrecht. Daarvan is niet snel sprake. De Hoge Raad oordeelde:

'Opmerking verdient dat (in de onderhavige context) niet reeds sprake is van misbruik van procesrecht indien het belang van de belanghebbende bij de verlangde inzage niet opweegt tegen het belang van de Belastingdienst dat daardoor wordt geschaad, doch eerst indien de belanghebbende, in aanmerking nemende de onevenredigheid tussen zijn belang bij inzage en het belang van de Belastingdienst dat daardoor wordt geschaad, naar redelijkheid geen aanspraak op inzage kan maken.'¹²

Het enkele feit dat met het verstrekken van de stukken voor de inspecteur veel werk gemoeid is, terwijl het daar tegenoverstaande belang van de belastingplichtige (mogelijk) beperkt is, is derhalve niet voldoende om te spreken van misbruik van procesrecht. Of sprake is van misbruik van procesrecht zal in een individueel geval dienen te worden beoordeeld aan de hand van de feiten en omstandigheden in het concrete geval.

De verplichting die op de inspecteur rust om alle op de zaak betrekking hebbende stukken in het geding te brengen, is derhalve ruim. Binnen een project reikt deze verplichting wellicht zelfs nog verder. Doel en strekking van art. 8:42 en 8:29 Awb brengen met zich mee dat betrokkenen in een project ten minste over dezelfde, voor het project relevante stukken beschikken. Om die reden kan de inspecteur ook

gehouden zijn stukken in het geding te brengen die door andere betrokkenen binnen een project zijn aangebracht. Als voorbeeld kan worden gewezen op het feit dat Hof Den Bosch het recentelijk noodzakelijk heeft geacht in procedures in het kader van het rekeningenproject, de inspecteur op te dragen een groot aantal stukken alsnog in het geding te brengen, omdat betrokkenen niet in alle gevallen over dezelfde feitelijke informatie beschikten. Aldus moeten archivering en dossiervorming door de inspecteur ook aan kwaliteitseisen voldoen.

Een bijzondere categorie wordt naar mijn mening gevormd door de resultaten die binnen een project worden verkregen. Door de Belastingdienst wordt binnen een project veelvuldig verwezen naar ervaringen ten aanzien van andere betrokkenen. Zo wordt er in het rekeningenproject door de Belastingdienst op gewezen dat de identificatie in 'vrijwel alle gevallen' juist is gebleken. De onderliggende stukken worden echter met een beroep op de geheimhoudingsverplichting ex art. 67 AWR niet verstrekt. Dientengevolge ontbreekt het de belastingplichtige aan informatie om de stellingen van de inspecteur op juistheid te toetsen. Dit klemmt temeer, aangezien de verklaringen niet altijd op feitelijk onderzoek blijken te zijn gebaseerd. In het rekeningenproject is bijvoorbeeld geen recent cijfermateriaal voorhanden waaruit blijkt in hoeveel gevallen de identificatie inderdaad juist is gebleken. Het enige overzicht wat lijkt te zijn opgesteld, dateert van 7 juli 2004.

Betwijfeld kan worden in hoeverre de Belastingdienst kan volstaan met dergelijke boude stellingen. Zonder enige onderbouwing al dan niet in geanonimiseerde vorm, dient aan stellingen ter zake kennis en ervaringen geen betekenis te worden toegekend. Immers, in dat geval dient het belang van de belastingplichtige te prevaleren.

Aan het belang van een belastingplichtige om kennis te kunnen nemen van alle op de zaak betrekking hebbende stukken wordt veel waarde gehecht. Indien een inspecteur weigert gevolg te geven aan een rechterlijke (tussen)uitspraak om een bepaald stuk of een passage in het geding te brengen, kan de rechter daaruit ingevolge art. 8:31 Awb de gevolgtrekkingen maken die hem geraden voorkomen. Hof Den Bosch heeft aan een weigering van een inspecteur om delen van het draaiboek en nieuwsbrieven te overleggen zelfs de gevolgtrekking verbonden de aanslagen, boeten en heffingsrentebeslissingen integraal te vernietigen.³

4. Gelijkeheidsbeginsel

Een andere rechtsvraag die in procedures binnen projecten een specifieke betekenis heeft, betreft de toepassing van het gelijkheidsbeginsel. Betrokkenen in een project zullen vaak min of meer vergelijkbaar zijn. Dit is immers de reden dat zij projectmatig door de Belastingdienst worden benaderd. Voorts is binnen een project in de meeste gevallen sprake

van een gevoerd beleid. Begunstigend beleid dient op basis van het gelijkheidsbeginsel op alle betrokkenen te worden toegepast, tenzij er een rechtvaardigingsgrond bestaat voor de ongelijke behandeling. Dit brengt met zich mee dat het gelijkheidsbeginsel een belangrijke rol speelt binnen een projectmatige aanpak.

Vaak wordt binnen een project onderscheid gemaakt tussen de verschillende procesposities die de betrokkenen kiezen. Zo wordt in het beleid dat ten aanzien van de prostitutiebranche wordt gevoerd, onderscheid gemaakt tussen 'compliance' en 'niet-compliance' bedrijven. Als compliance worden aangemerkt clubs die het zogenoemde voorwaardenpakket hebben geaccepteerd of loondienst toepassen. De clubs die het voorwaardenpakket niet hebben geaccepteerd en ook geen loondienst toepassen, worden aangeduid als niet-compliance, ongeacht de redenen die daaraan ten grondslag liggen.

De Rechtbank Breda⁴ heeft geoordeeld dat sprake is van een gevoerd begunstigend beleid, waarbij ten aanzien van compliance bedrijven werd overgegaan tot het vernietigen van (naheffings)aanslagen loonbelasting. Indien nog geen aanslagen waren opgelegd, bleef bij acceptatie het alsnog opleggen van (naheffings)aanslagen achterwege. Ten aanzien van niet-compliance bedrijven wordt over deze tijdvakken onverminderd vastgehouden aan het vaststellen en in stand laten van (naheffings)aanslagen. De Rechtbank Breda heeft geoordeeld dat voor dit onderscheid in behandeling tussen compliance en niet-compliance bedrijven geen rechtvaardiging bestaat. Het bewust begunstigende beleid diende derhalve ook op niet-compliance bedrijven te worden toegepast. Volledigheidshalve meld ik daarbij dat tegen deze uitspraken door de inspecteur hoger beroep is ingesteld.

De Rechtbank Breda heeft geoordeeld dat voornoemd beleid slechts werd gevoerd in de regio Zuidwest, maar dat geen sprake was van landelijk beleid. Ook het Hof Den Haag⁵ achtte geen landelijk gecoördineerd beleid aanwezig. Het begunstigende beleid behoefde derhalve niet buiten de regio Zuidwest te worden toegepast.

Echter, vanwege de branchegerichte aanpak zou betoogd kunnen worden dat wel sprake is van een landelijk beleid. Alle exploitanten van seksclubs zijn gelijktijdig benaderd en geïnformeerd over de nieuwe wettelijke regeling die voor deze branche in het leven is geroepen. Bovendien heeft de inspecteur in de procedure voor het Hof Den Haag verklaard dat met andere eenheden is afgesproken dat elke eenheid zelf bepaalt welk beleid wordt gevoerd. Zo blijkt uit de uitspraak dat in de regio Haaglanden het beleid wordt gevoerd om in de sfeer van de invordering maatregelen te treffen.

Klaarblijkelijk zijn er derhalve wel beleidsafspraken gemaakt die de afzonderlijke eenheden overstijgen. Daar staat tegen-

Projectmatige aanpak Belastingdienst

over dat de concrete invulling van dat beleid aan de afzonderlijke eenheden wordt overgelaten. De vraag rijst of de landelijke sturing om regionaal beleid te bepalen, voldoende is om sprake te laten zijn van een landelijk gecoördineerd beleid. Het antwoord op deze vraag zal afhangen van de concrete afspraken die landelijk bezien zijn gemaakt en in hoeverre daarin reeds inhoudelijke beleidsmatige afspraken aan de orde komen.

Het gelijkheidsbeginsel doet echter niet slechts binnen een project opgeld, maar ook daarbuiten. Het beleid binnen een project mag er niet op gericht zijn dat daarbij betrokkenen op een andere wijze (beter of slechter) in de belastingheffing worden betrokken dan overige belastingplichtigen. Voor toepassing van de fiscale wetten dienen immers alle belastingplichtigen gelijk te worden behandeld. Mocht vast komen te staan dat ten aanzien van de prostitutiebranche inderdaad – al dan niet landelijk gecoördineerd – begunstigend beleid wordt gevoerd, dan lijkt dit beleid moeilijk te rechtvaardigen.

5. Conclusie

Aan een projectmatige aanpak zijn met name voor de Belastingdienst voordelen verbonden, doordat op een efficiënte wijze een (grote) groep van belastingplichtigen in de belastingheffing kan worden betrokken. Aan deze werkwijze zijn echter ook nadelen verbonden. Met name de wens om de betrokkenen binnen het project op een bepaalde wijze te behandelen, kan ertoe leiden dat onvoldoende recht wordt gedaan aan de individuele belangen van de betrokken belastingplichtigen.

Om die reden ben ik van oordeel dat de projectmatige aanpak altijd voldoende ruimte dient te bieden voor de competente inspecteur om de fiscale gevolgen ten aanzien van de individuele belastingplichtige vast te stellen. Tijdsdruk die wordt opgelegd om projectmatig te werken, mag nimmer aanleiding zijn tot het doen van afbreuk aan een zorgvuldige vaststelling van de aanslagen.

Ik zou er dan ook voor pleiten om de projectmatige aanpak te beperken tot het begeleiden van de competente inspecteurs. Alsdan kan de wijze waarop belastingplichtigen binnen een project worden benaderd en geïnformeerd projectmatig worden georganiseerd. Ook kan de beantwoording van juridische vraagstukken die rijzen centraal worden beantwoord. De feitelijke uitwerking door het vaststellen van aanslagen blijft echter een aangelegenheid die slechts de competente inspecteur toekomt. Bij hem ligt de plicht zorg te dragen voor een zorgvuldige vaststelling van de verschuldigde belasting. Aldus kan ook het gelijkheidsbeginsel op de juiste wijze worden toegepast, aangezien binnen een project geen (apart) beleid wordt gevoerd over de wijze waarop de belastingheffing dient plaats te vinden. Onder die voorwaarden kan bij een projectmatige aanpak een balans worden gevonden tussen de wens efficiënt en gecoördineerd te werk

te gaan zonder de belangen van de belastingplichtige uit het oog te verliezen.

- * Werkzaam als advocaat-belastingkundige bij Wladimiroff Advocaten N.V.
- 1 Zie art. 2ca, 2e, 2f, 2g en art. 3 Uitv.besl. LB jo. 2b Uitv.reg. LB.
- 2 Zie in dat kader mr. L.H.E. Möller, *Knelpunten in het fiscale boeterrecht, Schuld en boete in de fiscale praktijk*, SDU Fiscale en Financiële Uitgevers, Amersfoort 2007, p. 115-126.
- 3 De zogeheten Nauta-procedures, naar het kantoor van de gemachtigden.
- 4 HR 26 februari 2010, LJN BJ9092 en LJN BJ9120.
- 5 Wet van 28 augustus 2009, *Stb.* 2009, 383.
- 6 HR 25 april 2008, LJN BA3823.
- 7 Zie onder meer Rb. Den Haag 15 juni 2010, LJN BM8231.
- 8 A-G Wattel bij HR 25 april 2008, *BNB* 2008/161, onder 4.21.
- 9 HR 25 april 2008, LJN BA3823.
- 10 Handelingen I, 1998, p. EK 4-74 en 4-75.
- 11 Hof Amsterdam 19 april 2006, LJN AW2127. Deze uitspraak heeft geleid tot de zogeheten 'Amsterdamse versie' die door Rechtbank Breda in de uitspraak van 3 januari 2007, LJN AZ5534, verder is gepreciseerd.
- 12 HR 25 april 2008, LJN BB5868.
- 13 Hof Den Bosch 22 september 2005, LJN AU3687.
- 14 Rb. Breda 11 maart 2010, LJN BL8852 en 23 juli 2010, LJN BN2834.
- 15 Hof Den Haag 10 mei 2010, LJN BM5020.